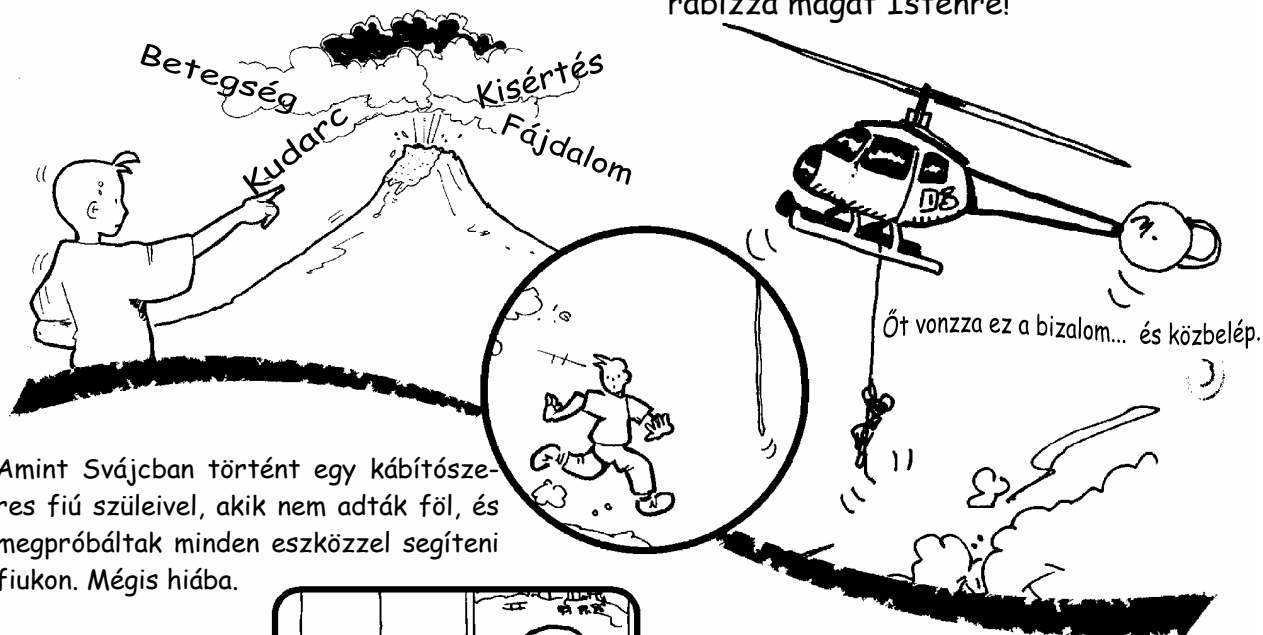

„Amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős” (2 Kor 12,10).

Mindnyájan átéljük a gyöngeség, a csalódottság, az elbátortalanodás pillanatait. Gyakran kerülünk olyan helyzetbe, hogy el kell viselnünk mindenféle fájdalmat: ellenségeskedést, súlyos helyzeteket, betegségeket, haláleseteket, belső megpróbáltatásokat, értetlenséget, kísértéseket, kudarcokat...
Mit tegyünk?

Ha igazán akarjuk élni a kereszténységet, hinnünk kell abban, hogy ezek különösen értékes pillanatok.

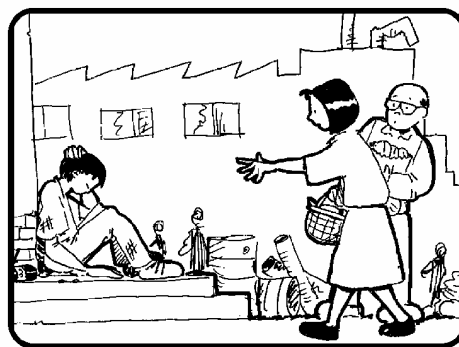
Miért? Mert éppen az, aki képtelennek érzi magát arra, hogy kiálljon bizonyos próbákat, rábízta magát Istenre!

Amint Svájcban történt egy kábítószeres fiú szüleivel, akik nem adták föl, és megpróbálták minden eszközzel segíteni fiukon. Mégis hiába.

Egy nap nem jött haza többé. A szülőkben a bűntudat, félelem, tehetetlenség és szégyen érzései kavargtak. Új erőt merítettek, hogy folytassák, hogy reménykedjenek és szeressenek.

Legyőzve a kimerültséget és a tehetetlenséget, a családtagok soha nem tapasztalt energiát éreztek szívükben. Szerveztek egy családkból álló csoportot, amely megpróbált szembenézni ezzel a helyzettel. Segítettek, zsömlét és teát vittek a fiataloknak a Platzspitzre, amely akkoriban Zürichben a drog alvilága volt. Ott egy napon újra megtalálták rongyos, elgyötört fiukat. Más családok segítségével együtt el tudták kezdeni, és végig tudták járni fiuk gyógyulásának hosszú útját. rá magunkat Jézus hullámhosszára, amire rátalálhatunk...